

Lugosi Csenge Anna

HULLA-HOPP! (karika)

Lectori salutem

Egy krimihez három szereplő kell: egy gyilkos, egy áldozat, és egy kiváló, lelkiismeretes nyomozó, aki tűzön-vízen át követi a – néha nem is olyan forró – nyomot. Jelen regényünkben nem is egy gyilkos, áldozat és nyomozó található, valósággal megszállás alatt tartják a Lipon-kastélyt, egy előkelő ír család ősi sásfészkrét.

A néha már-már horrorisztikus történet bővelkedik meglepő fordulatokban. A kastélyon belül kísértetek rémisztgetik a betévedőt, a kastélyon kívül egy harcias természeti nép, a Gruták szedik áldozataikat, miközben sorra tűnnek el a Sir Edward által felfogadott magánvédelemektől, míg az ügyet végül – számára is megmagyarázhatatlan módon – egy fiatal, csinos nyomozónő vállalja el. Mindeközben rejtélyes kérdésekre derül fény: mi a Liponok titokzatos, ősi átka; mi történik, ha valaki óvatlanul meggyújt egy kék Babilon-gyertyát; és különben is: ki festett – eléggé el nem ítéhető módon – bajszot Johanna Lipon arcképére? Ráadásul felbukkan egy ékszerekre specializálódott tolvajszervezet is, amely jelentős befolyással bír az események alakulására.

„Véresen” komoly, ijesztően racionális világunkból egy, a szó szoros értelmében véres és ijesztő mesébe csöppenünk, amelynek rémségeit kiválóan ellensúlyozzák

a sziporkázó, humoros-ironikus párbeszédék, a szinte már költői leíró részletek.

Az író, Lugosi Csenge Anna, gimnáziumi tanuló második regényét tartja kezében az olvasó. Az első kedvesmesés történet, a Kilenc drágakő után új műfajjal, a misztikus krimivel kínál meg minket, hiszen azóta ő is komolyabb, „idősebb” lett. Kellemes borzongást kívánok minden olvasónak!

Gombási Andrásné
(lektor, gimnáziumi magyartanár)

1.

A kastély urának szavai

Alexandra Wors leállította autója motorját. A magányomozónő egy több évszázados, vörös homokkőből épült kastély előtt parkolt le. Kiszállt az autóból, megrázta hosszú, fekete, enyhén hullámos haját, a fárasztó út után.

A kastély felé nézett és sóhajtott. Megint egy új, titokzatos ügy!

Bekopogott az épület ajtaján. Mozdult a kilincs, és kilépett egy magas, ősz hajú, leginkább komornyikhoz hasonlatos egyén.

– Az igazgató már várja önt! Jöjjön! – szólt mély, bari-ton hangján.

– Köszönöm!

Egy hosszú szőnyeggel borított, faragott korlátos lépcső vezetett fel az emeletekre. A falakat régi festmények borították. Alexandrának az első pillanatban felkeltette a figyelmét egy különös, idős hölgyet ábrázoló kép, ugyanis az asszony szemeiből feltűnően hiányoztak a szemgolyók. Mintha nem is az idő vasfoga kezdte volna ki, mint-ha eredetileg így ábrázolták volna. Minden kép annyira eleven volt, az alakok szinte ki akartak mászni a keretből...

A végállomás az első emeleten lévő egyik kis szoba volt, mely inkább irodára hasonlított.

A komornyik távozott. Az iroda otthonos volt, öreg bútorokkal. Az íróasztal mögötti székből egy fekete hajú, hidegkéék szemű, vékony, fiatal alak ült és őt méregette.

– Mi járatban, hölgyem?

– Állítólag ön kérte az egyik legkiválóbb magánnyomozót. Elvállaltam...

– Úgy van! És önnek mi köze hozzá?

– Én vagyok az!

– Én viszont Alex Worsot kértem! – mondta sértődötten.

– Alexandra Wors, szolgálatára uram! – fonta össze a karját türelmetlenül Alexandra.

– Maga Alex Wors?

– Úgy írom alá a papírokat, miként az önnek küldött válaszomat is!

– Maga lenne a legkiválóbb magánnyomozó? – mosolygott kételkedve a férfi.

– Ezt mondják rólam. Olvashatta az önéletrajzomban: nem vagyok kezdő kispályás. Miről van szó pontosan?

– Magának is annyi, mint az eddigieknek! – folytatta sajnálkozva a kastély ura, mintha meg sem hallotta volna.

– Mint a többieknek? Örülne, ha feltenném a kérdést, hogy milyen többieknek, ugyebár? Nyomozni jöttem! Ha nem kéri a segítségem, elmegyek!

– Ön csupa előítélet, hölgyem – mondta nyugodtan.

Rövid szünet után legyintett, s mégis belekezdett szűkszavú mondókájába.